

[Carsten Raft.]

lementer end en levende forretning. Det er en almindelig opfattelse ude blandt publikum, at en sådan gennemgang ville komme til at betyde ganske overordentlig meget.

Det er også et spørgsmål, om man ikke f. eks. ved S-togene opretholder sikringer og kontrol, der er uendelig kostbare, men som ikke behøver at opretholdes, fordi det drejer sig om sporvognslinier, der ikke behøver jernbaneforhold. Det er et spørgsmål, om de stationer bliver drevet forretningsmæssigt. Når man for ikke mere end et halvt år siden skulle have en kuffert et eller andet sted hen, skulle drageren råbe ind i billetkontoret, hvor den skulle hen, og hente en masse formularer frem, så skulle billetsalget afbrydes, og denne seddel udleveres; nu er der ved en ren rationaliseringsteknik foranstaltning af lignende art, som man har indført i andre bedrifter, sparet 32 000 kr.

Det er et spørgsmål, om der ikke er mange forhold, som trænger til en undersøgelse. Jeg er ikke så betænkelig ved bemanningen på stationerne; jeg har den opfattelse, at der bestilles meget ved statsbanerne, jeg har den opfattelse, at der bydes det gamle personale, som findes blandt guldsnorene, fordi der her var en voldsom tilvækst i 1917—18, temmelig skrappes arbejdsvilkår, når man tænker på, hvor ansvarsfuld en tjeneste det er. Jeg synes, statsbanerne har en brillant ungdom; det kan være, den er gavflabet en gang imellem, men det er dejligt at se den ungdom, der har valgt et erhverv som dette, kaste sig ind i det med interesse og tjene det og tro på det og gerne ville reformere det.

Men hvordan arbejder personalet, har det de rigtige arbejdstekniske foranstaltninger, er det ikke sådan, at de falder over hinanden og falder i reglementer og papirer og gamle institutioner? Det spørgsmål er det nødvendigt at få undersøgt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det med det stigende underskud bliver nødvendigt for ministeren at foretage en grundlæggende og dybtgående undersøgelse af alle disse forhold og fortælle os, om statsbanerne som den moderne forretning, de bør være, drives efter moderne metoder og med moderne anlæg. Jeg skal hjælpe den højtærede minister med hensyn til besvarelsen ved at rette et spørgsmål om resultatet engang i efterårets løb, men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis rigsdagen blot stadig skal paraferere regnskabet og lade underskuddet gå videre til skatteborgerne, vil det være nødvendigt at forlange

en ekspertundersøgelse af alle disse forhold; i længden kan det ikke blive ved. Jeg henstiller til den højtærede minister, at man får statsbanerne til selv at gøre det, således at det virker overbevisende på os, der har ansvaret.

Bortset fra det meget lille ønske, jeg har fremsat, og som jeg beder tilgivet — jeg synes, jeg røgter en god gammel dansk forfatningsmæssig tradition ved at varetage befolkningens interesser og stå meget skarpt derpå —, kan jeg tilsige mit partis støtte til dette i mange henseender vellykkede lovforslag.

Rasmussen (Gylling): Det politiske forlig, som for kort tid siden blev gennemført i forbindelse med skattelovændringen, forudsætter, at der på dette område skal indvindes et beløb på ca. 30 mill. kr. Dette krav blev stærkt fremført af det konservative folkeparti og venstre; det er ikke vor opfindelse. Jeg har adskillige tvivl, om man når det mål, man har regnet med kunne nås ved forhøjelse af taksterne, men da lovforslaget er en forudsætning for det politiske forlig, er vi, om jeg så må sige, tvunget til at gå frivilligt med.

Den tale, den højtærede minister holdt forleden dag ved fremsættelsen, synes jeg var meget dygtig og gjorde på mange områder effektivt rede for de forskellige forhold. Ministeren havde en bunden opgave, og en sådan er ikke altid så let at løse, men når man tager hensyn til, at det er en bunden opgave, og at pengene på en eller anden måde skal skaffes tilveje, eller at besparelser skal skaffes tilveje, synes jeg, at ministeren har haft en meget heldig hånd. Man kan kun på to måder imødekomme det stillede krav, enten ved at forøge statsbanernes indtægter eller ved at indføre besparelser. Det sidste er sikkert meget vanskeligt. Den sidste ærede taler, det ærede medlem hr. Carsten Raft, var inde på spørgsmålet om eventuelle besparelser, men det er sådan, at visse udgifter er meget stærkt bundet, lønninger, nyan-skaffelser, reparationer o.s.v.; man er ikke inde i en faldeperiode, om jeg må bruge det udtryk, men tværtimod i en stigningsperiode; jeg ser derfor med nogen skepsis på, hvorledes man vil være i stand til selv ved en sådan undersøgelse, som det ærede medlem mente var nødvendig, at finde frem til noget virkelig betydningsfuldt. Mig bekendt er der vist allerede igangsat en sådan undersøgelse. Hvor vidt den er kommet, ved jeg ikke, men jeg går ud fra, at man også vil tage disse spørgsmål om bemanningen og arbejdsdets udførelse o.s.v. under overvejelse.